

Arrest

nr. 292 830 van 11 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 5 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 maart 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.09.2022 werd ingediend door:

Naam: L.K.

Voorna(a)m(en): T.
Nationaliteit: Togo
[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf als echtgenote van de heer B.K., F. [...] een Belgisch Staatsburger in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg werd het volgende voorgelegd:

-Begeleidende brief echtgenoot: beweert 7000 per maand te hebben (zelfstandige)

-Bestaansmiddelen: bewijs verkoop bouwgrond twv 300.000 euro, samen met iemand anders op 21.12.2021

Bewijs van betaling/ontvangst van meer dan 1 miljoen euro op rekeningnummer [...] op 29.03.2017 met mededeling 'aankoop aandelen J./C.' door A. NV. Het rekeningnummer is niet identificeerbaar, bovendien al van in 2017 geleden.

-Fiscaal attest sociale bijdragen 2021: geen sociale bijdragen betaald (stemt overeen met mijnheer zijn Verklaringen)

-Document van Acerta (invulformulier) waaruit opstart van nieuwe firma blijkt, sinds 17.10.2022, de firma heet K. BV, adres is het privé-adres van de referentiepersoon, de activiteiten zijn 'management en consulting' + mandaat voor Acerta voor bedrijfsvoorheffing + direct ook aanvraag om geen vennootschapsbijdrage te moeten betalen gedurende de eerste 3 jaar

-Document van Acerta (Invulformulier) waarbij de referentiepersoon aanvraagt zijn loonadministratie op te maken aan 6000 euro/ maand netto vanaf 16.10.2022+ voorgedrukt welkomstbriefje van Acerta gericht naar BV K. + Bijhorende loonfiches (zoals besteld door mijnheer) van Acerta voor Oktober, november 2022

-Fiscaal attest, elektronisch afgeleverd via MyMinFin dd.20.12.2022: de referentiepersoon is geen enkel bedrag verschuldigd aan de belastingen

Idem voor de firma K.C M. dd. 20.12.2022 + BTW uittreksel

-uw toestand tot 31.10.2022 dd. 24.11.2022, het gaat over de firma K.C M.: er staat in dat er een 'ontbrekende aangifte' is en een over te dragen saldo

(de firma heeft dus enkel BTW ter goed, moet niets van BTW overmaken)

Idem voor de firma KZ T. dd.20.12.2022 + BTW uittreksel

- uw toestand tot 31.10.2022 dd. 11.11.2022 Er staat in dat er een 'ontbrekende aangifte'1 is en een over te dragen saldo Idem voor de firma K.C D. dd. 20.12.2022 / BTW uittreksel

- uw toestand tot 31.10.2022 dd.19.11.2022 Er staat in dat er een 'ontbrekende aangifte' is en een terug te krijgen bedrag van 37.805.37 €. Uit dit BTW uittreksel blijken er wel activiteiten te zijn geweest met deze firma in 2022.

-Volledig uittreksel KBO van KZ T. dd. 20.12.2022

-Volledig uittreksel KBO van K.C M. dd. 20.12.2022

-Volledig uittreksel KBO van BV K. dd.20.12.2022 + document zoals opgemaakt om binnen te brengen bij de handelsrechtbank ter publicatie In het Belgisch staatsblad (bedrijfje werd opgericht met storting van 1000 euro), er blijkt uit het document niet dat het daadwerkelijk werd neergelegd ter publicatie.

-Management overeenkomst tussen K.C D. NV en K. BV (allebei de firma's worden vertegenwoordigd door de referentiepersoon) wel ondertekend door de 'gedelegeerd bestuurder' van K.C D. , K.D.C.

-Aangifte belastingen, kopie ontvangen door de fod financiën, gaat over inkomenstenjaar 2021, er werden enkel 'beroepsverliezen' ingegeven bij aftrekbare vorige verliezen en bestedingen, ook KI van onroerende goederen die niet verhuurd worden (dat zou moeten van de eigen woning zijn) volgens de

belastingaangifte. Ook aangifte van de lening met betrekking tot de eigen en enige woning. Referent heeft niets aan Inkomen aangegeven in personenbelasting 2021.

-Aanslagbiljet personenbelasting 7.03.2022 betreffende inkomen van 2020, nauwelijks iets van inkomen, enkel verliezen, idem voor inkomsten van 2019, idem 2018

-Aanslagbiljet personenbelasting inkomen 2017, wel inkomen als bedrijfsleider, was nog een gemeenschappelijke aanslag met de partner, weliswaar ook heel minimaal,

-Aanslagbiljet van 2016 (ook samen met partner) idem voor 2015 met een daadwerkelijk inkomen dat werd aangegeven

-Jaarrekening van K.C D. voor boekjaar 2019, 2020 en 2021

-Volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van K.C D. dd.20.12.2022

-Contract van Krediet tussen K.C D. en de referentiepersoon als privé-persoon waaruit moet blijken dat de referent 50.000 euro aan zijn eigen firma heeft geleend aan een intrest van 6%/per jaar. Het contract is niet ondertekend

- Engelstalig document van lening tussen de referent van K.C D. LTD (Ghana), wel ondertekend dd. 25.01.2021 twv 22.500 euro, zonder intrest

- Engelstalig document betreffende een lening tussen de referent en K.C D. LTD (Ghana), wel ondertekend dd. 9.11.2020 twv 23.000 euro (zonder intrest)

- Persoonlijke lening van de referent aan K.D.C. twv 50.000 euro, opnieuw 'geen intrest verschuldigd'. Dd.6.11.2020

- Lening van de referentiepersoon aan K.C D. twv 25.000 euro, aan 6% intrest dd. 14.10.2019 ondertekend door 2 keer de referentiepersoon zelf

- Lening van de referentiepersoon aan K.C D. twv 243.000 euro, aan 6% intrest/jaar dd. 1.04.2017 ook ondertekend door 2 andere bestuurders van de firma + terugbetalingsplan twf 850 €/maand (onroerende voorheffing te betalen door de firma). Geen bewijs toegevoegd van daadwerkelijke afbetaling van de lening.

- bewijs van een document, zoals neergelegd ter publicatie bij de handelsrechtbank dd. 11.01.2022: betreft een statuutswijziging van K.C D. (kapitaalsverhoging door de referentiepersoon)

-jaarrekening tot 30.09.2022 K.C D.

Met deze voorgelegde documenten wenst de Belgische referentiepersoon mogelijks te bewijzen dat hij bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit als zaakvoerder bij verschillende firma's.

De bewijzen kunnen echter niet als worden aanvaard. Behoudens het feit dat medewerkers van de Dienst Vreemdelingenzaken niet specifiek onderlegd zijn in boekhouding/vennootschapsrecht, dient te worden opgemerkt dat er vooreerst heel veel documenten worden voorgelegd die totaal nietszeggend zijn met betrekking tot de activiteiten van de referentiepersoon en de bestaansmiddelen die hij beweert te hebben. Voor zover mijnheer mandaten heeft die onbezoldigd zijn, is dit niet relevant om te kunnen vaststellen of er regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen zijn overeenkomstig art. 40ter. Het zelfde geldt voor de voorgelegde contracten met betrekking tot te leveren diensten die niet werden ondertekend of waar geen enkele vergoeding tegenover staat ten gunste van de referentiepersoon persoonlijk, alsook alle documenten die verband houden met de al dan niet bestaande handelsactiviteit van de firma's waarin de referent geïnvesteerd heeft, zaakvoerder is en/of bedragen aan uitgeleend heeft. Of een firma omzet heeft, welke winst die firma al dan niet genereert, is niet relevant. Dat gaat immers niet over de bestaansmiddelen die de referent zelf ter beschikking heeft.

Aanslagbiljetten van de personenbelasting zijn enkel relevant voor zover ze ertoe zouden bijdragen te kunnen vaststellen dat de beroepsinkomsten van de referent stabiel zijn. De aanslagbiljetten waarin nog sprake is van enig beroepsinkomen gaan te ver in de tijd terug om de stabiliteit en regelmaat van de bestaansmiddelen te kunnen bewijzen. Immers uit de meer recente aanslagbiljetten blijkt de referentiepersoon, overeenkomstig zijn verklaringen geen aangifte van enig inkomen meer te hebben gedaan.

Wat de meest recente bewijsstukken betreft, nl. de instructie van de referent aan Acerta om loonfiches op te maken, alsook de eigenlijke loonfiches van enkele maanden van 2022. Deze documenten dienen als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, te worden beschouwd. Het is niet omdat de referent die opdracht heeft gegeven aan Acerta, dat hij daadwerkelijk dit bedrag aan zichzelf kan geven uit zijn nieuw opgerichte firma. Voor zover dit alsnog wel degelijk zou kunnen worden aangetoond, dient opgemerkt te worden dat deze bestaansmiddelen nog niet als stabiel en regelmatig kunnen omschreven worden. De nieuwe firma is nog maar pas opgestart. Er liggen slechts loonfiches voor van 2 opeenvolgende maanden. Twee opeenvolgende maanden claimen een inkomen te hebben ter waarde van 6000 euro uit een zelfstandige activiteit, getuigt er niet van te beschikken over stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Dan wat betreft het bewijs van verkoop van aandelen/een bouwgrond. Deze transactie gaat te ver In de tijd terug om te kunnen vaststellen dat de referent heden over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het is niet omdat betrokkene, samen met zijn ex-vrouw, een bepaald bedrag heeft ontvangen in 2017, dat dit bedrag heden nog steeds ter beschikking zou zijn. Het bewijs dat men een dergelijk bedrag heeft gekregen betreft slechts een momentopname. Dat geld kan al lang een andere bestemming hebben gekregen. Tenslotte wat betreft de leningen en de opbrengsten daaruit. Ook hier dient opgemerkt te worden dat enkel de contracten van de leningen werden voorgelegd, zelfs niet noodzakelijk ondertekend. Daar waar de referent zelf heeft ondertekend als degene die het geld uitleent, en als vertegenwoordiger van de firma die het geld leent, stelt zich terug de vraag in hoeverre een dergelijk contract met de werkelijkheid overeen stemt. Het bewijs dat er roerende voorheffing op werd betaald door de desbetreffende firma's zou een sluitend bewijsstukken kunnen zijn, alsook het bewijs van overmaken van de bedragen volgens afbetalingsplan, maar dat werd niet toegevoegd.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentpersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen.

Voor zover er buiten de zelfstandige activiteit om andere bewijzen van bestaansmiddelen zouden zijn, zoals bestaansmiddelen uit leningen, dient te worden aangetoond dat de referent daar actueel kan over beschikken aan de hand van objectieve bewijsstukken.

Het is aan betrokkene en de referentpersoon om de nodige gegevens te verstrekken. Het is de bedoeling dat het om transparante en relevante bewijsstukken gaat. De referent hoeft helemaal niet zijn hele hebben en houden op tafel te leggen, het is enkel de bedoeling dat kan vastgesteld worden dat er minimale bestaansmiddelen ter waarde van 120% van het leefloon met een zekere regelmaat en stabiel ter beschikking zijn. De aard van de bestaansmiddelen dient onderscheiden te kunnen worden en het dient uiteraard om bestaansmiddelen te gaan die op een rechtmatige, legale wijze worden bekomen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is In dit geval overbodig. Er werd Immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat In artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 juncto artikel 52, § 4, tweede lid, van het KB van 8 oktober 1981

Overwegende dat in de bestreden beslissing de verwerende partij voorhoudt dot de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52 §4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981, niet van toepassing zou zijn en dat zij dan ook niet gehouden zou zijn om binnen de zes maanden een beslissing te nemen;

Overwegende dat artikel 52 §4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 stelt dat:

Artikel 52

[...]

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af. [...]"

Dit artikel van het KB is niet voor interpretatie vatbaar: indien er geen beslissing werd genomen binnen de zes maanden meet de burgemeester de verblijfkaart afleveren;

Hiervan was de administratie van de Stad Mechelen ook overtuigd reden waarom vertoogster een afspraak had op 22 maart 2023 en reeds ten verzoeken van de Stad Mechelen de kosten voor de aflevering van de verblijfkaart had geregeld;

Dit artikel van het Koninklijk Besluit dient te worden gelezen samen met artikel 42 § 1 van de Wet van 15 december 1980, die stelt dat:

Artikel 42

§1.1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. [...]"

Het artikel van de Wet doet geen afbreuk aan het Koninklijk Besluit wel integendeel indien er een aanvraag wordt gedaan overeenkomstig artikel 40ter van de wet worden de termijnen toegepast zoals voorzien in artikel 42 van de Wet en Artikel 52 van het Koninklijk Besluit;

Buiten de termijn van zes maanden neemt de verwerende partij de bestreden beslissing stellende dat vertoogster geen recht zou hebben;

De verwerende partij is onterecht van oordeel is dat zij over allé termijnen beschikking zou hebben om te beslissen indien zij meent dat de verzoekende partij geen recht zou hebben op verblijf, derhalve het verblijfsrecht niet dient te moeten worden erkend zodat dit ook buiten termijnen zou kunnen;

Dit is een absoluut verkeerde lezing is van de Wet daar waar duidelijk artikel 42 van de Wet van 15 december 1980 juncto artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 stellen dat er uiterlijk binnen de zes maanden een beslissing dient te worden genomen;

De bestreden beslissing werd te laat genomen zodat de bestreden beslissing laattijdig is, derhalve dient de burgemeester of zijn gemachtigde aan verzoekster een verblijfkaart van een familielid van de burger van de unie af te leveren overeenkomstig het model van bijlage 9 zoals voorzien in de Wet;

Het standpunt van vertoogster wordt onderschreven door de vaste Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo onder meer in Arrest nr. 246.631 van de X° Kamer van de Raad de data 22 december 2020 waar de Raad afrekenet met het identieke verweer van de Federale Overheidsdienst;

De Raad in dat Arrest merkt op dat de Wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in een vervaltermijn waaraan niet kan worden getornd, de termijn voor mededeling van de beslissing mag wel gegeven worden buiten de termijn van zes maanden;

De aanvraag werd evenwel gedaan op 21 September 2022 zodat de beslissing uiterlijk op 20 maart 2023 diende te worden genomen, de beslissing werd genomen op 21 maart 2023 en de kennisgeving dateert van 22 maart 2022;

De verwerende partij verwijst naar de overtreding van de termijn maar tracht haar verantwoordelijkheden te ontlopen door een eigen lezing en interpretatie van de Wet en het KB, die niet wordt gedragen door

noch de wet, noch het Koninklijk Besluit, noch de vaste Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Het eerste middel is ernstig,

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd als zijnde laattijdig;"

2.1.2. Artikel 42 , § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt het volgende:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

In haar middel betoogt verzoekster in essentie dat de vervalttermijn van 6 maanden voor het nemen van de bestreden beslissing was verstreken en dat zij overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een verblijfskaart had moeten krijgen.

De Raad merkt, samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, op dat verzoeksters aanvraag dateert van 21 september 2022 en dat de bestreden beslissing is genomen op 21 maart 2023, wat nog binnen de termijn van zes maanden volgend op de datum van aanvraag valt, in weerwil van wat verzoekster voorhoudt. Verzoeksters kritiek dat de vervalttermijn van zes maanden is verstreken, mist derhalve feitelijke grondslag. In die optiek is het motief ter zake in de bestreden beslissing overigens overtuigend.

Hoe dan ook wijst de Raad erop dat artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, faalt verzoeksters kritiek naar recht als zou uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een verplichting volgen voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen. (RvS nr. 15.275 (c) van 9 maart 2023).

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"Schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Wet van 15 december 1980, artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, alsook

Overwegende dat verzoekster gehuwd is met een Belgische onderdaan, de heer B.K., F., bestuurder van vennootschappen, van Belgische nationaliteit, binnen het kader waarvan verzoekster op datum van 21

September 2022, verzocht om gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat vertoogster laat gelden dat bij de aanvraag in Mechelen haar werd verzocht binnen de drie maanden een aantal aanvullende bewijzen en documenten over te leggen waaronder de bestaansmiddelen van de Belg;

Overwegende dat tijdig vertoogster alle nuttige stukken heeft overgelegd, er een aanstipijst werd aangevinkt en vertoogster een afspraak werd gegeven op datum van 20 maart 2023 om 09.00;

Overwegende dat vertoogster recht heeft op basis van haar huwelijk met een Belgische onderdaan te vragen te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk voor een période van meer dan drie maanden;

Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

[...]" Artikel 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2. eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Overwegende dat de referentiepersoon, zijnde de Belgische echtgenoot, met vertoogster gehuwd is in Togo op 12 december 2020 en onder meer in West-Afrika maar ook België bedrijvig is met beschikking over voldoende fondsen en middelen om te voorzien in levensonderhoud van vertoogster om het risico uit te sluiten dat zij zich zou richten tot de secundaire pijler van de sociale zekerheid.

Dit gegeven wordt niet eens betwist daar waar bij de aanvraag een bijlage 19ter werd ter beschikking gesteld met een reeks van vragen van stukken die dienden te worden ingeleverd;

De echtgenoot van vertoogster is bestuurder van vennootschappen die beschikking heeft over ruime middelen en hiervan ook opgave heeft gedaan zo onder meer aangaande de maandelijkse inkomsten van tenminste €7.000,00 per maand;

Bovendien wordt er opgave gedaan van fiscale attesten, documenten van sociale kantoren Acerta en dergelijke meer alsook stukken, uitgaven van de vennootschappen van de echtgenoot van vertoogster, die vervolgens door de verwerende partij maar worden beschouwd als zijnde opgesteld op eigen verzoek, dan wel pour les besoins de la cause;

Geenszins zijn de stukken opgesteld door de echtgenoot van vertoogster zelve, het gaat over fiscale en sociale bescheiden opgesteld door derden die niet kunnen worden zomaar verworpen;

Hieruit afleiden dat men mogelijks wenst te bewijzen dat er bestaansmiddelen zouden zijn om ze vervolgens te verwerpen is niet correct;

Indien de verwerende partij van oordeel zou zijn dat er mogelijks onvoldoende inkomsten zouden zijn is zij verplicht conform artikel 42 § 1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 een behoefteanalyse te maken;

In casu werd er geen behoefteanalyse gevraagd, laat staan dat deze werd uitgevoerd;

Er is geen sprake is van een behoorlijke behoefteanalyse: zo is in de bestreden beslissing niets aan te treffen van de verhouding tussen inkomsten en uitgavenpatroon van het gezin hoogstens wordt aangegeven dat de ambtenaren van de verwerende partij niet specifiek onderlegd zouden zijn in boekhouding/vennootschapsrecht...

Er wordt er niet eens nagekeken of alles in regel is aangaande huisvesting en ziektekostverzekering, laat staan of dat het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking heeft kan rondkomen;

Alle stukken en bescheiden werden op een hoopje gegooid en verworpen nu de ambtenaar niet specifiek onderlegd zouden zijn in boekhouding / vennootschapsrecht en het gesolliciteerde karakter van de boekhoudkundige stukken, sociale en fiscale bescheiden niet kan worden uitgesloten...

Te over blijkt zelfs niet uit de bestreden beslissing dat wanneer het gezin onvoldoende financiële middelen zou hebben, quod non, geenszins blijkt uit de beslissing dat het gezin zich zou richten tot het Sociaal Huis van en te Mechelen, of dat zij op één of andere wijze het sociale zekerheidsstelsel zou belasten op disproportionele wijze;

Overwegende dat er ook geen enkele bijkomende vraag desbetreffend werd gesteld door de betrokken administratie;

Overwegende dat door deze behoefteanalyse niet te maken artikel 42, § 1, 2e lid van de wet van 15 december 1980 manifest werd geschonden;

Overwegende dat vertoogster dan ook in aanmerking komt conform artikel 40ter om te worden gemachtigd tot verblijf in het Rijk;

Overwegende dat bovendien de bestreden beslissing nog een aantal andere bepalingen schendt van supra nationaal niveau en intern burgerrechtelijk niveau daar waar vertoogster het recht op een ongestoord gezinsleven manifest wordt ontzegd;

Overwegende dat artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat:

" Artikel 213:

Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd."

Overwegende dat in dezelfde zin eveneens moet toepassing worden gemaakt van de bepalingen van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

" Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 ;

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen."

In dezelfde zin stelt artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens dat:

" Artikel 12 ;

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet. "

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

" Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.[...]"

Overwegende dat vertoogster dan ook in aanmerking komt conform artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 om te verblijven bij haar echtgenoot en er bovendien toepassing moet worden gemaakt van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek alsook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat vertoogster niet alleen het recht heeft te huwen met de persoon van haar keuze maar ook het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16 en zelfs volgens de Belgische wetgeving overeenkomstig Artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek hebben de echtgenoten de plicht samen te wonen;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoogster het recht heeft een gezin te stichten en zij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoogster gehuwd is met een Belgische onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden;

Overwegende dat wanneer vertoogster in het Rijk kwam en een aanvraag indiende strekkende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie haar aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat haar werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen van de Belg door overlegging van diens fiscale aanslagen, een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden en dit binnen de drie maanden;

Overwegende dat indien het overzicht zou kunnen wijzen op mogelijks onvoldoende inkomsten er volgens artikel 42 § 1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 een behoefteanalyse moet worden gemaakt;

Dat er dan ook geen sprake is van een behoefteanalyse in de zin van de wet;

Dat vertoogster en haar echtgenoot onbetwistbaar in regel zijn met de bepalingen van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de vreemde echtgenoot van een Belg het recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde onder andere dat het gezin beschikking heeft over voldoende huisvesting en beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziekteverzekering op naam van beiden;

Overwegende dat daadwerkelijk het gezin beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen;

Overwegende dat eveneens de Belgische onderdaan beschikking heeft over een ruime woongelegenhed;

Dat de Belgische onderdaan tenslotte ook een ziektekostenverzekering heeft onderschreven op de naam van beide partners;

Overwegende dat alle stukken zoals gevraagd door de verwerende partij in haar bezit zijn en zich bevinden in het administratief dossier;

Dat de vaste rechtsspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook stelt dat wanneer dit nazicht niet werd gedaan of indien de vragen niet werden gesteld de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak zodat de bestreden beslissing in die zin haar deugdelijk materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de verwerende partij zo ongeveer de meest schadelijke beslissing neemt die zij kan nemen zelf toevoegend dat het maar aan vertoogster toekomt haar aanvraag te actualiseren dan wel een nieuwe aanvraag in te dienen;

Dat er weliswaar een beslissing werd genomen houdende weigering verblijf zonder bevel het grondgebied te verlaten maar dat vertoogster enerzijds in het Rijk wordt uitgesloten van deelname aan het maatschappelijk leven (onderwijs, werk...) anderzijds indien zij het grondgebied zou verlaten niet kan terugkeren zonder voorafgaandelijke aanvraag tot verblijf (vanuit het buitenland) en uiteindelijke machtiging door de verwerende partij;

Dat de beslissing niet werd genomen op redelijke wijze, minstens werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht, waarover infra meer;

Dat vertoogster laat gelden dat zij alles heeft gedaan wat de ambtenaar van de stad Mechelen heeft gevraagd, zonder hierbij de minste verdere duiding of toelichting te hebben gekregen, zelfs geen verzoek tot verdere vervolledigen van het dossier na indiening van de gevraagde stukken binnen de drie maanden volgend op de bijlage 19ter, wat dient te worden beschouwd als zijnde onzorgvuldig minstens onredelijk;

Overwegende dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit tweede middel ernstig is en ten minste op deze grond de bestreden beslissing moet worden vernietigd;"

2.2.2. Het derde middel luidt als volgt

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

Eerste en enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling, echtgenoot van een Belg een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoogster wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in

het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met haar echtgenoot in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoogster aanwijst dat hij beschikking heeft over alle documenten nodig om haar inschrijving in regel te stellen en dat deze ook werden medegedeeld;

Dat haar geenszins werd meegegeven dat zij ook nadien nog het dossier kon of mocht vervolledigen met bijkomende inkomstenbescheiden van haar echtgenoot;

Overwegende dat zoals supra aangegeven de beslissing werd genomen met schending van artikel 42, §1, 2e lid, van de wet van 15 december 1980, derhalve conform de vaste rechtspraak van uwe Raad de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, minstens op een onvolledig dossier zodat de beslissing deugdelijke en materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1 voornoemd;

Dat de Wet voorziet in de noodzaak van een behoeftanalyse indien er aanwijzingen zouden kunnen zijn dat de inkomsten niet zouden volstaan zoals supra aangegeven maar de stukken houdende bewijs worden verworpen en de analyse wordt niet uitgevoerd...

Dat ten minste op deze basis de beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd;

Overwegende dat vaststaat dat de echtgenoot van vertoogster beschikking heeft over voldoende inkomsten;

Dat partijen beschikking hebben over voldoende huisvesting;

Dat er tenslotte eveneens een ziekteverzekering werd onderschreven op naam van alle gezinsleden; Dat partijen evenmin zich ooit hebben gericht tot het Sociaal Huis laat staan dat zij gebruik zouden maken van de sociale zekerheidspijler solidariteit;

Overwegende dat minstens in de besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een mogelijk onvolledig samengesteld dossier;

Dat onmogelijk vertoogster kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk;

Overwegende dat vertoogster weet dat binnen het kader van de procedure uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 39/2 §2 van de wet van 15 december 1980 hij slechts vermog de nietigverklaring te bekomen van de bestreden administratieve akte, niet dat uwe Raad zich in de plaats zou stellen van de administratie, maar dat uwe Raad zal vaststellen dat de beslissing van de verwerende partij aangetast is door tal van onregelmatigheden;

Dat het dan ook past ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na kennisname van de nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend à contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;"

2.2.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden het tweede en derde middel samen behandeld.

2.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele

omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587)".

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(..)"

Het artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen doelt op de echtgenoot van de burger van de Unie die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Verzoekster wenst een gezinshereniging te bekomen met haar Belgische echtgenoot. Uit artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat aangetoond dient te worden dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In tegenstelling tot wat zij laat uitschijnen, moet de verwerende partij niet aantonen dat zij een belasting zou zijn voor het sociale zekerheidsstelsel.

De verwerende partij is van oordeel dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken.

Verzoekster stelt het daar niet mee eens te zijn en betoogt dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Zij stelt vooreerst dat niet wordt betwist dat zij is gehuwd met een Belg die onder meer in West-Afrika en België bedrijvig is en die over voldoende fondsen en middelen beschikt om te voorzien in haar levensonderhoud om het risico uit te sluiten dat zij ten laste valt van de sociale zekerheid nu bij de aanvraag een bijlage 19ter ter beschikking werd gesteld met een reeks van stukken die dienden te worden ingeleverd.

Het wordt inderdaad niet betwist dat verzoekster de echtgenote is van een Belgische referentiepersoon. Het gegeven dat in de bijlage 19ter werd gevraagd een aantal stukken neer te leggen en het gegeven dat verzoekster daadwerkelijk stukken heeft neergelegd, impliceert echter niet dat zij ipso facto volstaan als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verwerende partij heeft bij de beoordeling van de stukken in het licht van deze wettelijke voorwaarden een discretionaire bevoegdheid, en de Raad is enkel bevoegd om na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Gelet op het feit dat de neergelegde stukken werden beoordeeld op hun objectieve bewijskracht in het licht van de wettelijke voorwaarde inzake de bestaansmiddelen, komt het aan verzoekster toe om aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is. De loutere affirmatie dat de referentiepersoon bestuurder van vennootschappen is die beschikking heeft over ruime middelen en dat onder meer opgave werd gedaan van maandelijkse inkomsten van ten minste 7000 euro per maand, volstaat daartoe niet. De opmerking in de bestreden beslissing “dat de medewerkers van dienst vreemdelingenzaken niet specifiek onderlegd zijn in boekhouding/vennootschapsrecht” is weliswaar eerder ongelukkig, maar met het benadrukken van die zinsnede toont verzoekster op zich evenmin aan dat één en ander niet correct zou zijn verlopen.

Waar verzoekster wijst op de voorgelegde stukken met betrekking tot de vennootschappen waarvan de referentiepersoon bestuurder is, stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft gemotiveerd *“dat er vooreerst heel veel documenten worden voorgelegd die totaal nietszeggend zijn met betrekking tot de activiteiten van de referentiepersoon en de bestaansmiddelen die hij beweert te hebben. Voor zover mijnheer mandaten heeft die onbezoldigd zijn, is dit niet relevant om te kunnen vaststellen of er regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen zijn overeenkomstig art. 40ter. Het zelfde geldt voor de voorgelegde contracten met betrekking tot te leveren diensten die niet werden ondertekend of waar geen enkele vergoeding tegenover staat ten gunste van de referentiepersoon persoonlijk, alsook alle documenten die verband houden met de al dan niet bestaande handelsactiviteit van de firma's waarin de referent geïnvesteerd heeft, zaakvoerder is en/of bedragen aan uitgeleend heeft. Of een firma omzet heeft, welke winst die firma al dan niet genereert, is niet relevant. Dat gaat immers niet over de bestaansmiddelen die de referent zelf ter beschikking heeft.”*

Verzoekster laat deze motieven ongemoeid en toont derhalve niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld over deze elementen.

Verder wijst verzoekster op de voorgelegde fiscale attesten en documenten van het sociaal kantoor Acerta. Zij wijst erop dat deze stukken zijn opgesteld door derden en niet zomaar kunnen worden verworpen met als argument dat ze zijn opgesteld op eigen verzoek, dan wel *“pour les besoins de la cause”*.

Wat betreft de voorgelegde fiscale attestaten, stelt de Raad vast dat de verwerende partij nergens stelt dat deze op eigen verzoek van de referentiepersoon zijn opgesteld. Aangaande de voorgelegde aanslagbiljetten van de personenbelasting heeft zij erop gewezen dat die enkel relevant zijn voor zover ze ertoe zouden bijdragen te kunnen vaststellen dat de beroepsinkomsten van de referent stabiel zijn. Dienaangaande heeft zij enerzijds overwogen dat de aanslagbiljetten waarin nog sprake is van enig beroepsinkomen te ver in de tijd teruggaan om de stabiliteit en regelmaat van de bestaansmiddelen te kunnen bewijzen en anderzijds dat uit de meer recente aanslagbiljetten blijkt dat de referentiepersoon, overeenkomstig zijn verklaringen, geen aangifte van enig inkomen meer heeft gedaan. Met betrekking tot de stukken aangaande de vennootschappen waarin de referent geïnvesteerd heeft, zaakvoerder is en/of bedragen aan uitgeleend heeft, heeft de verwerende partij, zoals reeds geciteerd hiervoor, gesteld dat of een firma omzet heeft, welke winst die firma al dan niet genereert, niet relevant is, aangezien dat niet gaat over de bestaansmiddelen die de referent zelf ter beschikking heeft. Verzoeksters kritiek mist op dit punt dus feitelijke grondslag.

Wat betreft de voorgelegde documenten van het sociaal kantoor Acerta, heeft de verwerende partij inderdaad gesteld dat de meest recente bewijsstukken, namelijk de instructie van de referent aan Acerta om loonfiches op te maken, alsook de eigenlijke loonfiches van enkele maanden van 2022, als verklaringen op eer -waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten- dienen te worden beschouwd. Het is niet omdat de referent die opdracht heeft gegeven aan Acerta, dat hij daadwerkelijk dit bedrag aan zichzelf kan geven uit zijn nieuw opgerichte firma, aldus de verwerende partij. Dit is echter niet het enige motief desbetreffend. Verzoekster gaat er immers aan voorbij dat de verwerende partij verder stelt:

“Voor zover dit alsnog wel degelijk zou kunnen worden aangetoond, dient opgemerkt te worden dat deze bestaansmiddelen nog niet als stabiel en regelmatig kunnen omschreven worden. De nieuwe firma is nog maar pas opgestart. Er liggen slechts loonfiches voor van 2 opeenvolgende maanden. Twee opeenvolgende maanden claimen een inkomen te hebben ter waarde van 6000 euro uit een zelfstandige activiteit, getuigt er niet van te beschikken over stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Verzoekster laat deze motivering andermaal ongemoeid en toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat loonfiches van slechts 2 opeenvolgende maanden uit een nog maar pas opgestarte firma niet volstaan om aan te tonen dat er sprake is van stabiele toereikende bestaansmiddelen. Waar verzoekster overigens wijst op maandelijkse inkomsten van ten minste 7000 euro, blijft zij in gebreke om te verduidelijken uit welke objectieve stukken deze inkomsten moeten blijken. In de bestreden beslissing wordt slechts verwezen naar de begeleidende brief van de referentiepersoon, hetgeen uiteraard niet volstaat als zijnde bewijskrachtig.

Verzoekster toont aldus niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Verder heeft de verwerende partij ook nog gesteld dat, voor zover er buiten de zelfstandige activiteit om nog andere bewijzen van bestaansmiddelen, zoals bestaansmiddelen uit leningen, moet worden aangetoond dat de referentiepersoon daarover kan beschikken aan de hand van objectieve bewijsstukken, quod non. De Raad stelt dienaangaande overigens vast dat verzoekster de motieven die betrekking hebben op verkoop van aandelen en een bouwgrond te ver teruggaat in de tijd, ongemoeid laat.

Daarnaast betoogt verzoekster dat de verwerende partij zich heeft laten leiden door een mogelijk onvolledig samengesteld dossier en hekelt zij dat geen verzoek tot verdere vervollediging van het dossier na indiening van de gevraagde stukken binnen de drie maanden aan haar werd gericht en dat haar niet werd meegegeven dat zij ook nadien nog het dossier kon of mocht vervolledigen met bijkomende inkomstenbescheiden van haar echtgenoot.

De Raad wijst er echter op dat de bewijslast op verzoekster rust om alle elementen aan te voeren die volgens haar aanspraken rechtvaardigen. De verwerende partij moet op zorgvuldige wijze de in de aanvraag aangehaalde elementen onderzoeken, maar kan niet worden verweten om geen aanvullende informatie te hebben gevraagd. Ten overvloede moet nog worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde welke stukken zij bijkomend dan wel nog had kunnen voorleggen.

Nu verzoekster geen afbreuk doet aan de bevindingen van de verwerende partij dat niet kan worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken, kan zij evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat een behoefteanalyse zich opdrong. Dit is volgens artikel 42, §1, tweede lid slechts het geval indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet is voldaan. De verwerende partij heeft niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen die zijn aangetoond lager zijn dan het in die bepaling bedoelde referentiebedrag, maar heeft er integendeel op gewezen dat verzoekster haar er geen zicht op heeft gegeven over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Bijgevolg kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij motiveert: *“De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.”*

Waar verzoekster vervolgens hekelt dat de verwerende partij niet eens de andere wettelijke voorwaarden inzake huisvesting en ziektekostenverzekering heeft nagekeken, wijst de Raad erop dat dit cumulatieve voorwaarden betreffen en de verwerende partij derhalve kon volstaan met de vaststelling dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Het eventueel voldoen aan de andere voorwaarden kon niet tot een andere beslissing leiden.

Verzoekster voert voorts de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij betoogt dat zij door de bestreden beslissing in België wordt uitgesloten van deelname aan het maatschappelijk leven, zoals onderwijs en werk, en dat indien zij het grondgebied zou verlaten ze niet kan terugkeren zonder voorafgaandelijke aanvraag tot verblijf vanuit het buitenland en uiteindelijke machtiging door de verwerende partij. Zij stelt eveneens dat zij het recht heeft een gezinsleven met haar echtgenoot uit te bouwen en om met hem samen te wonen.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Verzoekster kan dus niet zonder meer worden gevolgd waar zij betoogt dat zij het recht heeft om met haar echtgenoot samen te leven in België. De proportionaliteitstoets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging werd reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“B.64.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”

En, onder punt B.52:

“B.52.1. De zorg om de gezinshereniging van de Belgen te contingeren vertrekt van de vaststelling dat « de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet »

(Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166).

De wetgever heeft redelijkerwijs rekening kunnen houden met het feit dat, wegens verscheidene wetswijzigingen, de toegang tot de Belgische nationaliteit in de loop van de laatste jaren is vergemakkelijkt, zodat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van hun familieleden, aanzienlijk is toegenomen.

B.52.2. Hoewel zij het gevolg is van een keuze van de wetgever, maakt die omstandigheid het mogelijk de relevantie te verantwoorden van het verschil in behandeling teneinde de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan. Zelfs in de veronderstelling dat sommige lidstaten van de Europese Unie op dezelfde wijze als België de toegang tot hun nationaliteit hebben vergemakkelijkt, vermocht de wetgever zich redelijkerwijs te baseren op het feit dat het aantal van hun onderdanen die in België verblijven beperkt zou blijven en dat het verblijf van die laatsten aan striktere voorwaarden is onderworpen dan het, in beginsel absolute, recht van de Belg om op het nationale grondgebied te verblijven.

Ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging opleggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger blijkt dus ten opzichte van die doelstelling een relevante maatregel. Voor zover ze daarmee evenredig zijn, kunnen de drie door de verzoekende partijen bekritiseerde verschillen in behandeling bijgevolg worden verantwoord wegens de doelstelling die erin bestaat de migratiestromen te beheersen.

De omstandigheid dat de Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan de toepassing van die striktere voorwaarden ontsnapt, doet aan die conclusie geen afbreuk. In het kader van een immigratiebeleid, dat tot complexe en ingewikkelde afwegingen noopt en waarbij rekening dient te worden gehouden met de vereisten die voortvloeien uit het recht van de Europese Unie, beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.”

Gelet op het voorgaande, en aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat geen zich werd geboden op de stabiele en regelmatige inkomsten van de referentiepersoon zodat niet is voldaan aan de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Waar zij refereert aan de schending van haar privéleven, kan worden volstaan met de vaststelling dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in zich draagt. Ook op die gronden toont zij dus geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek inroept, merkt de Raad nog op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om haar gezinsleven met de referentiepersoon elders verder te zetten, temeer nu zij in Togo zijn gehuwd en verzoekster zelf aangeeft dat de referentiepersoon in West-Afrika bedrijvig is. Een schending van deze bepaling blijkt dan ook niet.

Waar verzoekster tot slot de schending aanvoert van de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat deze verklaring niet juridisch bindend is en verzoekster de bepalingen daarvan dus niet rechtstreeks kan invoeren.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.2.5. Het tweede en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS